

Levél Petőfi Sándorhoz

*Bomlott a lelkem, mint a tépett cimbalom,
Az Isten se játszik rajt', ördögös cigány.
Tamburás öreg úr, papíron nincs dalom,
Csak a pipa, pohár bor, s nótámhoz gitár.*

Elhallgattam, Sándor, s hallgatok, mint a sír.
Mint a tömegsír, mely azt sem tudom, hol van.
Suttogták: „él! látták!” Hetente jött a hír,
Hol vagy – tudom: mennyben! S én itt a pokolban.

Boldog (s ha meghalok, a szent) Arany János,
„Legnagyobb költője a magyar nemzetnek”,
„Főtítkár Úr”, ki hú asszonyhoz, hazához –
Rám sózták az Arany- (sic!) Érdemkeresztet,

Nem elég! „Adjunk Szent István-rendet neki!”
Szóla Edward király... S a hős walesi bárd hol?
Ezt a szégyent már nem fogom *letörlni*,
Mint te *könyűidet. A síri világból*,

Sándor, fel ne gyere! Odavan a haza,
S hitvesed... Tar lombon leng *özvegyi fátyol*...
S ha élsz, s ha *hi haza*, te ne gyere haza!
Jaj, *szomorú Kutyakaparó*, hazádból

Ennyi maradt. Te is maradj Barguzinban!
Maradok a síron túl is örök hived –
Ott jobb, mint itt. Írj! *Hát Sándorkám, hogymint vagy?*
Címem Budapest, Nagy Szálló, Margit-sziget.

Nekrologus

*Az életet már megjártam,
Többnyire csak jól megjártam,
Jól meg, bizon'...
Magamat én el nem bizom.*

*Adtak címet, bár nem kértem,
S több a hír-név, mint az érdem;
S mire jutok?
Rajtam Szent István-rend szutyok.*

*Félreálltam, letöröltem.
Margit-szigeten, a csöndben,*

Őszikéim

Boronganak éltém végén.

Jó bort iszok és pipázok,
Jó híremre nem vigyázok;
„Betti, édes!”
Vén trubadúr szerelméhez

Tamburán régi dalt penget,
Most vall *ifjui* szerelmet,
Siket, vakon,
Múzsám nem hallom, s láthatom.

Mit kellett, már úgylátam.
Szilácsfürdőn és Karlsbadban,
Gyógyfürdőben
Fürdős hullá lesz belőlem.

A heveny hörgőgyulladás,
Nehéz légzésre fulladás,
Belem, májam –
Meg se ettem, ám kihánytam.

Juliska is tüdőbajban,
Unokám, Piroska, majdan,
Ha nem leszek;
Itt mindenki tüdőbeteg.

Folyvást szenvedek, nem látok,
Tapogatok másvilágot,
Sötét erdő;
A halál dicsfénye eljő.

Még avatom, Sándor, szobrod,
Aztán egy hétig haldoklok,
Leszek szobor:
Senki, semmi. Nincs menny, pokol.

Csütörtök: hideg végtagok,
Szombaton: érzem, még vagyok,
Dél, vasárnap:
Csuklom, végem. Körülállnak,

Kedden gyorsan eltemetnek.
„Nagy költője a nemzetnek
Ő vala, rég!”
S elborítá októberben
A sirt új havával az ég.

Rozvány Erzsébet
(Énekli egy tamburás 1877-ben)

Én láttam a bimbót,
Eléneklek, mint volt,
Virágzását, hervadását.
Hozzám ő alig szólt,

S ha szólt. „Arany bácsi”,
Nem tudtam megvárni,
Koros, kontár kertész keze
Letépte, s halálig

Boldogtalan volt a
Vérző piros rózsá,
Képe előtt lett öngyilkos
A kertész, s azóta

Özvegy, nem megy férjhez,
Csak az Istené lesz,
Boldog Margit klostromában
Nem felel, nem kérdez.

Tamburás öreg úr,
Ősz bárd, vén trubadúr,
Dalol *tölgyek,* s ablak *alatt,*
És szíve újra gyúl:

„Esküvődön, régen,
Földig hófehérben
Táncoltál, *mint virágos fa,*
Szerelemben égtem,

Üszkös fa, elégek...
Szép Rozvány Erzsébet!
Ha meghalok, egy virágnak
A halottja lézlek!”

Szív kanóca lobban,
Klostrom helyén rom van,
És setét tölgyfalevelek,
Mint két sír, halomban.

A dőlt betűs szövegek Aranytól és Petőfitől. Nem jelzett áthallások más költőktől.